

Arrest

nr. 178 363 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I.FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.02.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

B.K.

geboren te M. op 15.11.1965
B.A.
geboren te M. op 06.12.1998
B.K.
geboren te M. op 16.01.2000
B.M.
Geboren te M., le 08.09.2004

nationaliteit: Russische Federatie
adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 05.08.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 16.10.2013. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 05.08.2014 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 24.06.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 62 van Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

1.

De bestreden beslissing betreffende de verblijfsaanvraag om medische redenen acht de stelling “dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.” voldoende.

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en verwijst naar het advies opgesteld door de arts-adviseur van 24.06.2016, waaruit zou blijken dat er geen nieuwe elementen zouden zijn opgedoken en de aandoeningen derhalve geen reëel risico zouden inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in het land van herkomst.

2. Het advies van de arts-adviseur stelt het volgende:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26/02/2016.

...

Uit de jongste medische attesten blijkt verder dat er in dit dossier geen nieuwe elementen zijn opgedoken, dat de gewone behandeling en opvolging werd verdergezet.

Ik wil er u op wijzen dat er reeds een medisch advies werd verstrekt door Dr. D. op 1/8/32014 op basis van vroegere aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter.

Uit dit medisch getuigschrift d.d. 7/1/2016 en bijlagen blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het vorige medisch attest gevoegd bij de reeds behandelde 9 ter aanvraag.

De nieuwe attesten bevatten alleen maar loutere symptomen en, een opvolging van de reeds eerder ingeroepen diagnose....”

3. De bevoegdheid van de arts adviseur

De arts-adviseur heeft krachtens artikel 9 ter §1, vijfde lid de bevoegdheid om te onderzoeken, te beoordelen wat het reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit of wat het risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, alsook de mogelijkheden zijn van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft en om de vermelde ziekte in het medisch getuigschrift te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De arts-adviseur en bijgevolg ook verwerende partij zijn onterecht tot de conclusie gekomen dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland van eisende partij en de aandoening derhalve geen ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De bestreden beslissing moet dan ook worden geschorst en vernietigd, gezien de kennelijke inadequate motivering, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en redelijkheid.

Eisende partij zal bij een terugkeer naar haar herkomstland niet de noodzakelijke behandeling kunnen genieten, wat een ernstig risico inhoudt en een indirecte directe bedreiging is voor zijn leven of fysieke integriteit.

Er is sprake is van een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid nu de verwerende partij niet alle nuttige elementen in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Noch de bestreden beslissing, noch het advies van de arts-adviseur hebben voldoende rekening gehouden met de medische tegenindicatie om te reizen, namelijk het verhoogd risico in geval van terugkeer naar haar herkomstland, gelet op de onderbreking van de noodzakelijke medische zorgen, opvolging en behandeling in dat geval.

De bestreden beslissing is daarom absoluut niet op adequate wijze gemotiveerd en vertoont een formeel gebrek aan motivering, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980, gezien dit risico voor het leven/fysieke integriteit van de eisende partij niet werd betrokken in de beoordeling door de arts-adviseur en ook niet in de beoordeling door de bestreden beslissing.

4. Beschikbaarheid en toegankelijkheid

Overigens dient te worden opgemerkt dat de ernst van de aandoening en het risico voor het leven en de integriteit van een eisende partij om subsidiaire bescherming om medische redenen noodzakelijkerwijze beoordeeld dient te worden in het licht van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de vereiste medische behandeling en zorgen in het land van herkomst, wat verwerende partij onvoldoende/helemaal niet heeft gedaan.

Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en artikel 3 EVRM schendt, evenals algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

In dit geval is de arts-adviseur van mening dat de ziekte aangehaald actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat er geen sprake is van mensonterende of vernederende behandelingen, gezien de aandoeningen al verholpen zouden moeten te zijn.

De definitie in artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 vereist evenwel niet dat men zou aantonen dat de ziekte waaraan wordt geleden een directe bedreiging zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of dat er een ernstig actueel gevaar moet zijn voor de gezondheid om een mensonterende en vernederende behandeling uit te sluiten, gezien er in het artikel 9ter §1,1° ook wordt bepaald dat ook een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft, in aanmerking komt om aanleiding te geven tot een machtiging tot verblijf.

De arts-adviseur beperkt zich tot het verengen van de definitie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 door te eisen dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eisende partij en dat het zou gaan om een aandoening die in niet in een bepaalde periode verholpen kon zijn geweest (zonder te weten of dit ook effectief het geval is), en dit in duidelijke tegenspraak met de uitdrukkelijke bepalingen van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, die niet enkel bepaalt dat het kan gaan over een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, maar ook om ziektes die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft.

Het is dan ook niet echt duidelijk waar de arts-adviseur zich precies op baseert om te beantwoorden aan de definitie van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 dat er sprake zou moeten zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een ziekte die niet in een bepaalde tijdsperiode verholpen kon zijn geweest, zonder bijkomende informatie hierover op te vragen en zonder te onderzoeken of adequate behandeling in het land van herkomst wel aan de orde is.

De arts-adviseur begaat duidelijk een kennelijke appreciatiefout en hanteert een verkeerde interpretatie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat de aandoeningen nog niet verholpen zijn, dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De bestreden beslissing kan niet volstaan met de verwijzing naar het artikel 3 van het EVRM dat de zeer algemene bepalingen bevat dat er een verbod is op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Bovendien, zelfs indien de beschreven ziekte van de eisende partij geen directe of rechtstreekse bedreiging zou uitmaken voor het leven of fysieke integriteit, dan nog verhindert dit niet dat er eventueel een machtiging tot verblijf kan worden toegekend omdat de eisende partij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen, gezien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van vorig verblijf.

Zoals hierboven reeds aangegeven heeft eisende partij in de aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het toegevoegd medisch attest duidelijk uiteengezet waarom hij meent dat de nodige behandeling niet beschikbaar en op zijn minst niet toegankelijk zal zijn in hun land van herkomst en dat zodoende een terugkeer een stopzetting van de behandeling zal tot gevolg hebben met als resultaat een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eisende partij.

De stopzetting van de behandeling zal aan de orde zijn in geval van terugkeer met als gevolg de catastrofale gevolgen voor het leven en de fysieke integriteit van eisende partij, ...”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De verzoekende partij lijkt er bij de uiteenzetting van het middel volledig aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, maar wel op grond van artikel 9ter, §3, 5° van diezelfde wet.

Uit deze laatste bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer in het geval van toepassing van artikel 9ter, §3, 5° niet verplicht is, en dat verzoeker niet kan verwijzen naar de draagwijdte van diens adviserende bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft in casu geoordeeld dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift en bijlage reeds eerder aangehaalde elementen bevat, onder meer onder verwijzing naar de bevestiging van de ambtenaar-geneesheer, die in het in casu niet verplichte advies inderdaad heeft vastgesteld dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt.

Verzoeker laat deze motivering volstrekt ongemoeid, en toont dus op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Voorts moet worden vastgesteld dat zij uitgaat van een verkeerde lezing wanneer zij stelt dat *“de arts-adviseur en bijgevolg ook verwerende partij [...] onterecht tot de conclusie [zijn] gekomen dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland van eisende partij en de aandoening derhalve geen ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* en al evenzeer waar zij erop alludeert dat de aanvraag zou zijn afgewezen omdat er geen sprake was van een directe levensbedreiging.

Nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, maakt zij niet aannemelijk dat verder had moeten worden onderzocht naar en gemotiveerd over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde zorgen. Haar louter theoretische betoog laat verder niet toe om enige schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Overigens moet nog worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in zich draagt, zodat de argumenten die betrekking hebben op de gevolgen bij terugkeer niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

2.4. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissing op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS